

τῷ συγγράμματι dell' arte maestra παριστώμενον πλοιάριον μετὰ τοῦ περι-καλύμματος αὐτοῦ.

Αἰῶνα δὲ ὅλον πρὸ τοῦ Λενά, ὁ Ι. Σκαλίγῆρος, φιλονεικῶν μετὰ τοῦ Καρδάν περὶ τῆς ἰπταμένης τοῦ Ἀρχίτα περιστερᾶς, περὶ ἧς μνημονεύει ἐν ταῖς ᾠδαῖς αὐτοῦ ὁ Ὅρατιος, καταδεικνύει τὴν μέθοδον τῆς κατασκευῆς αὐτῆς, « Οὐδὲν εὐκολώτερον, λέγει οὗτος, φθάνει μόνον νὰ κατασκευασθῇ ὁ σκελετὸς διὰ σπάρτου καὶ νὰ περιβληθῇ ἀκριβῶς διὰ μεμβράνης.

Διὰ τίνος δὲ μικροῦ μηχανισμοῦ δύναται τις νὰ βάλλῃ εἰς κίνησιν τὰς πτέρυγας. » Ἄλλ' ὁ Σκαλίγῆρος ἐλθισμένης νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτον ἀπαρά-τητος ἡ θέρμανσις τοῦ ἐντὸς τῆς περι-στερᾶς ἀέρος διὰ πυρὸς κατὰ τὴν στιγ-μὴν τῆς ἀνυψώσεως.

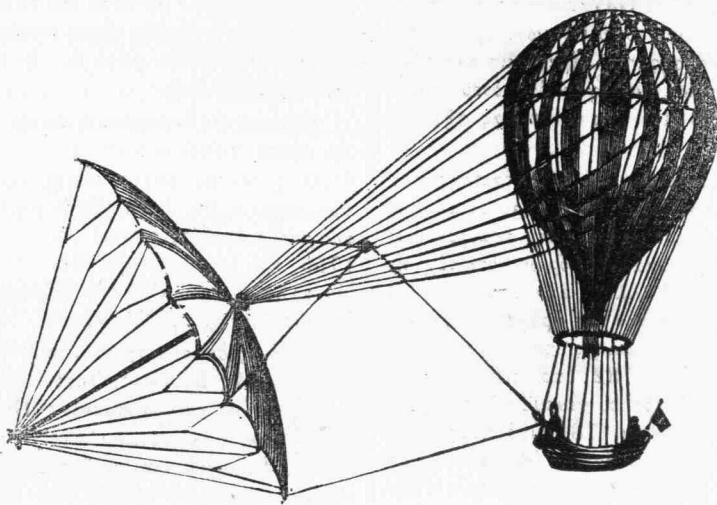
Οὕτω λοιπὸν, πενταχόσια ἔτη πρὸ Χ. ὁ Ἀρχίτας εὗρε τὸν τρόπον τοῦ ἀνα-τινάξαι εἰς τὸν αἰθέρα σφαῖραν σχήματι περιστε-ρᾶς· διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ ὑπὸ τοῦ φιλο-σόφου τούτου με-ταχειρισθέντες τρό-ποι ἦσαν ἀπωλύ-τως οἱ αὐτοί, οἷς χρώμενοι σήμερον οἱ ἀεροναῦται ἀ-νατινάξουσι τὰς σφαῖρας των. Περὶ δὲ τῆς ἐπανάδου τῆς περιστερᾶς ὑ-

ποτασσομένης εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀρχίτα, τοῦτο ἀριδῆ-λως μῦθος ἐστίν. Ἡ φαντασία φιλεῖ νὰ προσθέτῃ παρὰ τὰ θαυμάσια καὶ περιστάσεις σχεδὸν ἀδυνάτους. Τὸ ἀ-ληθές ἐστὶν ὅτι πολὺ πρὸ τοῦ Ἀρχίτα, τὸ ἀερόστατον ἦν γνωστὸν κατὰ τοὺς καλουμένους μυθικοὺς χρόνους, αἰτίνες τὸ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀσαςῆς τις ἀνάμνησις μεγά-λου ἀπωλυσθέντος πολιτισμοῦ, ὃν οἱ ποιηταὶ προσηγό-ρευσαν βασιλείαν θεῶν (1). Οἱ πυριβοεὲς ἐκείνοι δρᾶ-κοντες οἱ μεταφέροντες εἰς τοὺς ἀέρας τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Μηδείαν, ἦσαν ἀληθῆ ἀερόστατα· ὁ δὲ χωλὸς Ἡ-φαιστος τῆς Ἰλιάδος, φέρων δύο αὐτοκινήτους μηχανὰς ἐνώπιον τῆς Θέτιδος, ἦτον ἄλλος Βωκανσῶν τῶν ἡρώ-ων χρόνων. Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον, λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής.

Οὐδέποτε τὰ πνεύματα ἐνησχολήθησαν περὶ τῶν ἀε-ροβατικῶν σφαιρῶν τοσούτον ἀπὸ τοῦ Καρβόλλου καὶ τοῦ

Ο ΜΟΝΤΓΟΛΦΙΕΡΟΣ.

ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Μοντγολφιέρου, ὅσον πρὸ 25 ἡδὴ μηνῶν ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ Ἀγ-γλίᾳ. Ἐν τούτοις ἡ ἱστορία, ἡ ἀρχαιότης πρὸ πάντων τῶν ἀερο-στάτων ἀγνοεῖται· ὑπὸ ὧν σχε-δὸν τῶν περὶ τὰς αἰθερίους ἀνόδους ἀσχολουμένων.

Περὶ δὲ τῆς διευθύνσεως τῶν σφαιρῶν, ὁ αἰὼν ἡμῶν, ὁ τοσαῦτα λύσας προβλήματα, θέλει ἀρὰ γε ἐξηγήσει καὶ τοῦτο; Τὸ καθ' ἡ μᾶς ἀμφιβάλλομεν ἐτι καὶ τοι-σοῦτων προτάσεων καὶ ἀνακαλύ-ψεων διαθρυλλουμένων. Μέχρι τοῦδε ἅπαντα σχεδὸν τὰ συστή-ματα τῆς διευθύνσεως τῶν ἀερο-στάτων παρεμπερῇ εἰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἑλαττον τοῦ ὑπὸ τῆς εἰ-κνός ἡμῶν παριστωμένου. Σύγ-κειται δὲ τοῦτο ἐξ ἐνὸς ἀνετετραμ-

μένου ἀλεξιπτώτου μετὰ τῆς σφαίρας διὰ σχοινίων συνε-νωμένου καὶ πηδα-λίου δίκην διὰ τίνος τεχνιέντως τεθειμέ-νης τροχαλίας ερε-φομένου κατὰ βού-λησιν. Ἀλλὰ ταῦ-τα πάντα παρὶς ὧ-σιν ἐτι ἐσπαργανω-μένην τὴν τέχνην· διότι τολμητίας τις νεωτεριστής, ὁ Κ. Πετίνος, ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάσῃ με-ταβατικὸν ἐναέριον ἀερόστατον, ὑπὸ δ-μάδος ἀεροστάτων ἐγειρομένου.

Ἐτερός τις ἀεροναῦτης νομίζει ὅτι δύναται νὰ στήσῃ ἀκίνητον ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τὴν ἀεροβατικὴν αὐτοῦ μη-χανὴν καὶ νὰ περιμένῃ ὥστε ἡ γῆ περιστρεφόμενη πε-ρὶ ἑαυτὴν, νὰ φέρῃ ὑποκάτω αὐτοῦ τὸ μέρος ἐνθα θέλει νὰ κατέλθῃ τὴν Ἀμερικὴν π. χ. ἡ τὴν Κίνα. Ὅταν δὲ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου αὐτοῦ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἐκ πορσε-λαίνης πύργον θέλει κατέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οὐρανίου Αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' ἡμεῖς νομιζόμεν ὅτι στρεφόμενος μετὰ τῆς γῆς αἰώνως θέλει περιμένει εἰς τὴν ἀπό-γειον αὐτοῦ θέσιν.

Ὁ δὲ Κ. Μοντεμάγιορ ὑπόσχεται νὰ μεταφέρῃ ἐν τῷ ἐναερίῳ αὐτοῦ πλοίῳ χημεῖα, μηχανάς, πυροβολι-κὸν κτλ. ὁ δὲ Αἰδολὸς αὐτοῦ ἔσται οἰόνει φρεγάτα πτε-ρωτή. Ὑπομένωμεν καὶ ἰδῶμεν. Εὐγενία Μ.

Ο ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΘΕΙΟΣ.

Ἡ χίρα Μωβαίρη εἶχεν ὑποκύψει εἰς σκληρὰς δο-κιμασίας· ὁ πρωτότοκος αὐτῆς υἱός, τὸ μόνον ἐρεῖ-σμα τῆς οἰκογενείας, ἀπέβισε ναυαγῆσας καὶ κατα-

(1) Συμφάσκοντες μεθ' ὧν σχεδὸν τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν μυ-θολογῶν, νομιζόμεν ὅτι ὁ Γάλλος ἀρθογράφος πλημμελεῖ ἐνταῦθα ὑποθέτων ὅτι οἱ χρόνοι τῆς μυθολογίας καὶ τῆς πλάνης τοῦ ἀνθρω-πίνου νοὸς ἦσαν χρόνοι τελείου πολιτισμοῦ. Ὁ συγγραφεὺς, ἐκ τῆς πρώτης σφαλῆρας ταύτης ὑποθέσεως, καταντᾷ, ὡς ἐλέπει ὁ ἀναγ-νώστης κατωτέρω, εἰς ὑποθέσεις καὶ συμπεράσματα ἀτεχνῶς ἀξι-ογέλαστα. Σμμ. τοῦ Μεταρ.

λιπὼν τέσσαρα ὄρφανὰ εἰς βῆρος τῆς γραίης μητρός. Τὸ δὲ δυστύχημα τοῦτο ἀνέστητε καὶ ἰσως διελυσσε τὴν ὑπανδρείαν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Κλημεντίας, ἐνῷ συγχρόνως ἀνέτρεπε τοὺς σκοποὺς τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρτίνου, ὅστις ἡγιακάσθη νὰ διακόψῃ τὴν πολυχρόνιον μαθητείαν του, καὶ ν' ἀναλαβῇ ἐπιστρέφω τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ἐκ τῆς ἐργασίας εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ἀλλὰ τὴν ἀνησυχίαν καὶ ἀπελπίσαν τοῦ δυστυχοῦς οἴκου κατέσῃσεν αἴφνης μία ἐπιστολή ἐκ Διέπνης ἀνῆγγελε τὴν ἐπιστροφὴν ἀνδραδελφου τινὸς τῆς χήρας, ἀποδημοῦντος πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ὁ θεὸς Βρύνος ἐπανήρχετο, ὡς ἔλεγεν αὐτὸς οὗτος, μὲ περτέργα τινα πράγματα τοῦ νέου κόσμου, προτιθέμενος ὀριστικῶς νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Διέπνην. Ἡ ἐπιστολή του ἀπὸ τῆς παρσμονῆς ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν ἀσχολιῶν τῆς οἰκογενείας· ἀν καὶ οὐδὲν ὀριστικὸν ἐξέφραζεν αὐτὴ, ὁ Μαρτίνος ὅστις εἶχε διαβατικὸν τὸν νοῦν, ἀνεγνώρισε τὸ ὕψος ἀνδρὸς τοσοῦτον ἐλευθεροστόμου καὶ τοσοῦτον εὐχύμου ὥστε βεβαίως θὰ εἶχε πλουτήσει. Προφανῶς ὁ ναυτὴς ἐπέστρεφε μετὰ τινων τόνων ταλλήρων, τῶν ὁποίων μέρος δὲν θὰ ἤρνετο εἰς τὸν οἶκον τῆς χήρας.

Ἡ φαντασία ὀδοπόρεῖ ταχέως εὐθὺς ἅμα ἀρχίσει· ἕκαστος τότε ἐπρόσθετε τοὺς ὑπολογισμοὺς του εἰς τοὺς τοῦ Μαρτίνου. Καὶ αὐτὴ ἡ Ιουλία ἡ βαπτιστικὴ των, τὴν ὁποίαν ἡ χήρα περιέλαβεν εἰς τὸν οἶκον, μάλλον ὡς συγγενὴ θετὴν ἢ ὡς ὑπηρέτριαν, ἡ Ιουλία ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τί ἡδύνατο ὁ ἐξ Ἀμερικῆς θεὸς νὰ τῇ προσφέρῃ.

— Ὅτ' τῷ ζητήσω δέκα πῆχαις τζόχα καὶ ἓνα σταυρὸν μαλαματένιο, εἶπε μετὰ τῆς δευτέραν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Μαρτίνος ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀχ! εἶπεν ἡ χήρα στενάζουσα, ἐάν ὁ πτωχὸς μου Διδιέρος ἐξοῦσε, ἰδοὺ πῶς θὰ εὕρισκε ἓνα προστάτην.

— Ζοῦνε ὁμῶς τὰ παιδιὰ του νουνά μου, παρητήρησεν ἡ νεάνις, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὴν κυρὰ Κλημεντίνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς δὲν θ' ἀρνηθῇ μίαν προίκα.

— Τί νὰ τὴν κάμω; ὑπέλαβεν ἡ Κλημεντίνα· σείουσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τί νὰ τὴν κάμης; ἐπανέλαβεν ἡ Ιουλία, ἀλλ' αὐτὸ ἐννοεῖται· διὰ νὰ μὴν ἔχουν πᾶσι τίποτε νὰ εἰποῦν οἱ γονεῖς τοῦ Μάρκου, τοῦ ἄκου ἔστειλαν σὺ ταξεῖται τὸν υἱὸν τοῦς με σκοπὸν ἔμποδίσουν τὸν γάμον, ἐάν ὁ θεὸς Βρύνος θέλει, θὰ ἰδῇ πῶς ὁ γαμβρός θὰ γυρίσῃ ἀναυλῶς.

— Πρέπει νὰ ἐνθαρρυνῶμεν μόνον ἐάν ἔχῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιδόξῃ ἀπῆντησεν ἡ νεάνις μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Πρὸς αὐτό, ἐάν δὲν θέλῃ αὐτὸς, εὐρίσκει· εἶπεν ὁ Μαρτίνος ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν ὑπανδρείαν· ἀδελφῇ του, ἐνῷ ἐκείνη ἀπέβλεπε εἰς τὸν σύζυγον. ἓνα θεὸν ἐξ Ἀμερικῆς εὐρίσκειται πάντοτε καλὸς ὁ θεός. Τίς οἶδε μάλιστα ἐάν ὁ θεὸς δὲν φέρῃ μὲθ' ὅσων συνεταίρων τινῶν τῆς τύχης του, (10Μ. Φυλλάδ. 76).

ἐκατομμυριοῦχόν τινα, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιθυμήτῃ νὰ κάμῃ ἀνεψιόν.

— Ὡ ἐλπίζω ὄχι! ἀνέκραξεν ἐντρομος ἡ Κλημεντία· τίποτε δὲν ἐπισπένδει τὴν ὑπανδρείαν μου.

— Εἶναι ἀνάγκη πρῶτον νὰ εὐρεθῇ θέτις διὰ τὸν ἀδελφόν σου, ὑπέλαβεν ἡ χήρα μὲ λυπηρὸν ὕψος.

— Ὁ κύριος κόμης μὲ κἀμνεῖ παντοτε νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ διορίσῃ εἰς τὴν εἰσπραξίαν τῶν εἰσοδημάτων του, ἀπῆντησεν ὁ Μαρτίνος.

— Ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ ἀποφασίζει, εἶπεν ἡ γραία, καὶ ἐνῷ περιμένομεν, ὁ καιρὸς περνᾷ, καὶ τὸ σιτάρι τρώγεται· οἱ μεγάλοι ἄρχοντες δὲν τὸ γνωρίζουν αὐτό, ὁ νοῦς των εἶναι εἰς τὰς ἡδονάς, καὶ ἐνθυμοῦνται τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ ὁποῦ σοὺ ὑπεσχέθησαν τότε, ἐτάν σὲ ἰδοῦν ἀποθαμμένον τῆς πείνας.

— Τώρα πλέον δὲν φοβοῦμεθα μὲ τὸν θετὸν μας Βρύνον, εἶπεν ὁ Μαρτίνος· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἡ ἐπιστολή τὸν λέγει καθαρά· «φθάνα αὐρίον εἰς Ὁμονδὴν» μὲ πᾶν ὅτι κατέχω τὸ τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν σκοπεύει νὰ μᾶς λησμονήσῃ.

— Πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὸν δρόμον, διέκοψεν ἡ χήρα· ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμῆν ἡτοίμασες ὅλα Κλημεντία;

Ἡ νεάνις ἠγέρθη καὶ εἰδείξε τὴν ὀφθόηκην κεκοσμημένην δι' ἀφθονίας τινος ἀτυνείστου. Πλησίον μηροῦ προβατείου τὸν ὁποῖον μόλις εἶχον οὐρεῖ ἀπὸ τοῦ κλιβάνου, ἔκειτο ὑπερμεγέθης τεταρτημόριον χοιρομήρου καπνιστοῦ ἐν μεσῷ δύο παροψίδων φερουτῶν δίπυρον καὶ πηλίνου σκεύους πλήρους γλυκοῦ ἀνθογάλακτος. Τὴν οἰκονομίαν ταύτην συνεπλήρου διαφορά ἄγγεῖα μηλίτου (εἶδος ποτοῦ), ὅστις προῦκάλεσεν ἐξ αὐτομάτου τὰ ἐπιφωνήματα τῶν παιδίων, θαυμαζόντων καὶ ἐποφθαλμιῶντων αὐτόν. Ἡ Ιουλία, ἐκτὸς τούτων, ἀνέφερε καὶ περὶ ζωμοῦ μήλων καὶ περὶ τεμαχίου ἄρτου βουτυροπάστου βραδέως πυρανομένου.

Ἡ χήρα ἐξέλεξε τότε εἰς τὸ ἀρμάριον τῶν πανικῶν τῆς τετραζωμάνδου καὶ χειρόμακτρα κιτρινίσαντα ἐκ ἀχρηστίας· ἡ νέα οἰκέτης ἔλαβεν ἀπὸ τῆς σκευοθήκης τὰ πινακία τὰ ἥτιον συντριμμένα καὶ ἤξατο νὰ ἐπιστρώῃ τὸ σκέπασμα θέτουσα εἰς τὴν πρώτην τῆς τραπέζης θέσιν τὸ μόνον ἀργυροῦν κοχλιάριον ὅπερ κατεῖχεν ἡ οἰκογένεια.

Περὶ τὸ τέλος τῶν προετοιμασιῶν τούτων ἐν τῶν παιδίων κατασκοπεῦον ἐξω ὤρμησεν εἰς τὴν οἰκίαν κρᾶζον.

— Νά τος! νά τος!

— Ποῖος; ἠρώτησαν πανταχόθεν.

— Ὡ διὰ τοῦ ποῖος! ὁ μπάρπα Βρύνος ἀπῆντησε φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ οἰκιδρά.

Ἡ οἰκογένεια ὁλόκληρος ἐστράφη πρὸς τὴν φωνήν. Νεαυτῆς ἔτατο ἐπὶ τοῦ καταψόλου καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὸ κενὸν τῆς θύρας, διὰ μιᾶς ἀνοιχθείσης· ἐκράτει ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πυγμῆς ἓνα φιλτακὸν πράσινον, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἓνα πῖθηκα μέσης ποιότητος.

Τὰ παιδιὰ ἐντρομα κατέφυγον εἰς τὰ γόνατα τῆς μάμης, ἥτις τοσαύτης δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐκ-

πλήξεως κραυγὴν ὁ Μαρτίνος ἡ Κλημεντία καὶ ἡ οἰκτικῆς ἐκύτταζον ἐκστατικοί.

— Πῶς; φοβεῖσθε ἀπὸ τὸ θηριοτροφεῖόν μου; ὑπέλαβε γελῶν ὁ Βρύνος. Ἐλάτε δὲ καλοὶ μου, πάρτε θάρρος· ἐλάτε νὰ σᾶς ἀγκαλιάσω, ἐγὼ ἔκαμα διὰ τοῦτο τρεῖς χιλιάδες λεύγας.

Ὁ Μαρτίνος ἐθάρρυνε πρῶτος, ἔπειτα ἦλθον ἡ Κλημεντία, ἡ χήρα καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν ἐγγόνων τῆς· ἀλλὰ τότε ὑπεχρέωσε τὴν ἐγγόνην καὶ τὸν ὑστερότερον νὰ πλησιάζωσι.

Ὁ Βρύνος ἀπεξημιώθη ἐναγκαλιζόμενος τὴν Ἰουλίαν.

— Εἰς τὴν πίστι μου ἐνόμισα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κατάρθωνα νὰ φθάσω, ἐξηκολούθησε λέγων, ἡξεύρεις Γερομωδαίρη ὅτι εἶναι ἓνα καλὸ ταξιδάκι ἀπὸ τὴν Διέππην ἕως τὸ διαβολόσπητό σου.

Ὁ Μαρτίνος παρετήρησε τότε τὰς ὑποθήσεις τοῦ ναύτου· ἦσαν καθόλου κονισσκεπεῖς.

— Μήπως ἤλθετε περὶ θείε; ἠρώτηθεν ἐκπλητόμενος.

— Ἐλα διάβολο! καὶ τί, ἤθελες νὰ ἔλθω μὲ βάρκα ἴσα μὲς ἀπὸ τὰ χωράφια σας; ἀπήντησε φαιδρὸς ὁ ναύτης.

Ὁ Μαρτίνος ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

— Ἀλλὰ . . . τὰ πράγματα . . . ἐδοκίμασε νὰ εἴπῃ.

— Τὰ πράγματά μου τὰ ἔχω ἐπάνω μου, ἀπήντησεν ὁ Βρύνος. Ἐνας ναύτης φίλε μου δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλα πράγματα, παρ' ἀπὸ μία πίπα καὶ μία σκούφια τῆς νύχτας.

Ἡ χήρα καὶ τὰ παιδιά παρετήρουν ἀλλήλους.

— Συμπάθειο, ἐπέφερεν ὁ νεανίας, ὅμως καθὼς ἔλεγε τὸ γράμμα σας, εἶχα πιστεῦσαι . . .

— Τί; οὐ ἐφθασα μ' ἓνα καράβι τριπόντε;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Μαρτίνος, ὅστις ἐβιάσθη νὰ γελάσῃ φιλαρέσκως, ἀλλὰ μὲ τὰ πράγματά σας . . . θὰ διεμείνετε πολὺν καιρὸν . . . μᾶς εἴχετε γράφει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον . . . καὶ οὕτως ἐλπίζαμεν.

— Ἐγὼ;

— Ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι μᾶς ἐλέγετε πῶς θὰ ἐλθῇτε μὲ ὅ,τι κατέχετε.

— Πολὺ καλὰ· ἰδοὺ λοιπὸν τί κατέχω, ἀνέκραξεν ὁ Βρύνος· αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅλα· ἡ μαίμου μου καὶ ὁ καππαγάλος μου.

— Πῶς!! ὅλα ὅλα!! ἐπεφώνησε διὰ μιᾶς ἅπασα ἡ οἰκογένεια.

— Ὅχι δά! ἔχω καὶ τὴ μαρινέρικη κασέλα μου μὲ κάλτσαις χωρὶς φτέρναις καὶ μὲ πουκάμισα χωρὶς μανίκια· ἀλλ' ἐγὼ παιδιὰ μου καὶ μίαν σκουτοῦρα δὲν ἔχω ἀπὸ τέτοια· ὅσῳ ἡ συνειδήσις καὶ τὸ στομάχι εἶναι γερά, ὅλα τ' ἄλλα δὲν εἶναι περισσότερον ἀπὸ μία μικρὴ κωμωδία. Μὲ τὴν ἀδειάν σου νύφη βλέπω ἐδῶ μελόκρασο καὶ ἡ τέσσαρες λεύγαις ῥοζίου διὰ ξηρᾶς μου ἐξήθραναι τὸν λάρυγγα· ὅπ! Ροχαμπὼ! χαιρέτησε τοὺς συγγενεῖς μας.

Ὁ πῖθηξ ἀνεσκίρτησε τρεῖς καὶ ὑπῆγε νὰ καθίσῃ ὀλίγῳ ἁπώτερον, ζῶν τὸς μυκτῆράς του.

Ὁ ναύτης προσήγγισε τὴν τράπεζαν κερασάμενος δὲ ἔπιε.

Ἡ οἰκογένεια ἐφαίνετο ἐν ἀπελπισίᾳ. ὁ Βρύνος, βλέπων στρωμένην τὴν τράπεζαν, ἐκάθισεν ἄνευ πολλῆς συστολῆς, δηλώσας ὅτι ἀπέβησκει τῆς πείνας. Ἐκουσίως ἡ ἀκουσίως ὑπεχρεώθησαν νὰ φέρουσι τὸν ἐκ μῆλων ζωμόν καὶ τὸ καπνιστὸν χοιρομέριον τὸ ὁποῖον ὁ Βρύνος ἐπρόφθατε νὰ παρατηρήσῃ· ἀλλ' ἡ χήρα Μωδαίρη ἐκλείσε τὸ ὀσφοφυλακτεῖον ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ.

Ὁ ναύτης, ὃν ὁ Μαρτίνος ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ, διηγήθη τότε πῶς εἶχε διατρέξει ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη τὰς θαλάσσας τῆς Ἰνδίας ὑπὸ διαφόρους σημαίας ἄνευ ἄλλου κέρδους εἰμὴ τοῦ μισθοῦ του, ἐξοδευομένου ἅμα λαμβανομένου. Τέλος, ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀπεδείχθη ἐναργῶς ὅτι ὁ θεὸς Βρύνος ὡς ὅλην περιουσίαν του εἶχε πολλὴν εὐθυμίαν καὶ ἀξιολογον ὄρεξιν.

Ἡ ἀπελπισία ἦτο γενικὴ, ἀλλ' ἐξεφράζετο κατὰ τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου. Ἐνῶ παρὰ τὴ Κλημεντία διήγειρεν ἐκπληξιν μόνον ἠνωμένην μετὰ τινος μελαγχολίας, παρὰ τῷ Μαρτίνῳ ἐφαίνετο πείσμα ταπεινωμένον, καὶ παρὰ τῇ χήρᾳ λύπη καὶ ὀργή. Ἡ μεταβολὴ αὕτη τῶν διαθέσεων δὲν ἐβράδυνε νὰ γενῇ καταληπτή. Ἐπειδὴ π. χ. ὁ πῖθηξ εἶχε τρομάξει τὴν μικρὰν ἐγγόνην, κυνηγήσας αὐτήν, ἡ μάμμη ἀπήτησε νὰ περιωρισθῇ εἰς ἐρημόν τι ζωοκομεῖον. Περὶ δὲ τοῦ ψιττακοῦ, ὅστις ἐθάρρυνε νὰ ρυγχοκυτῆσθαι τὸ πινακίον τοῦ ναύτου, ὁ Μαρτίνος ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι ἀνυπόφορος. Ἡ Κλημεντία δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐξῆλθε μετὰ τῆς Ἰουλίας διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τραπέζης, ἐνῶ ἡ χήρα ἤρχιζε τὸ ἔργον τῆς ὑλακάτης ἐξω τοῦ κατωφλοῦ.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὅστις ἐβιάζετο νὰ μετασχηματίζῃ τὸ δούθυμον πρόσωπόν του, ὁ θεὸς Βρύνος κατέθεσεν ἡμέρα τὸ ποτήριόν του ὅπερ ἐκ διαλειμάτων εἶχε βραδέως κενώσει, ἐσύριξε μίαν στιγμὴν, ἔπειτα σιτηρίζων τοὺς δύο ἀγκῶνας του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν Μαρτίνον.

— Ἡξεύρεις παιδί μου, εἶπεν ἡσύχως, ὅτι εἰς τὸ σπῆτι ὁ ἀέρας μοῦ φαίνεται ὀλίγο σαν τραμοντάνα; Εἰμένετε ὅλοι μοῦτρα ποῦ ψυχραίνουσι τὴν καρδίαν, καὶ ἀνεῖς ἀκόμη ἐδῶ δὲν μοῦ εἶπε ἓνα φιλικὸ λόγο· μ' αὐτὸν ὅμως τὸν τρόπον δὲν δέχονται ἓνα συγγενῇ, τὸν ὁποῖον εἰκοσι χρόνια δὲν εἶδαν!

Ὁ Μαρτίνος ἀπερίθη ἀποτόμως ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἦτον ὅποια ἠδύνατο ἦναι, καὶ ὅτι δὲν ἐξηρτάτο ὑπ' αὐτῶν νὰ τῷ κάμωσι καλὴν.

— Ἀλλ' εἶναι στὸ χέρι σας νὰ κάμετε καλῆτερα μοῦτρα; παρετήρησεν ὁ Βρύνος· καὶ κολασμένος νὰ ἦμαι, σεῖς μ' ἐδεχθήκατε σὰν ἐλαφρὰ μπόρα . . . Μολοντοῦτο ἀρκετὰ ἐφιλονικήταμεν περὶ τῆς ὑποθέσεως φίλε μου! δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὰς σύγχυσταις τοῦ σπητιοῦ. Ἐνθυμήσου μόνον καλὰ θὰ μετανοήσετε μίαν ἡμέραν δι' αὐτὸ ὅπου μοῦ κάμνετε· νὰ, δὲν σοῦ λέγω τίποτε περισσότερον.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ ναύτης ἔνοψε ἐπὶ τὸν τεμάχιον χοιρομήρου καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρώῃ.

Ὁ Μαρτίνος ἐκπλαγείς ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους συνέλαβε ὑπόνοιαν.

Ὁ θεὸς Βρύνος δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῆς θετικότητος, ἐστοχάσθη, ἂν ᾗτο κύριος, ὡς ἀξιοῖ, μόνον ἐνὸς πίθηκος καὶ ἐνὸς ψιττακοῦ. Βέβαια κατὶ τρέχει ἐδῶ ἤθελσε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀπειλῆς τὴν ὁποίαν μ' ἔκαμει τὸν ἐπρόδωκεν εὐθὺς, ἃς πασχίσωμεν νὰ διορθώσωμεν τὴν ἀνοησίαν μας καὶ διὰ νὰ τὸν ἐξιλεώσωμεν.

Ἐδραμε πάραυτα εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του διὰ νὰ τοὺς γνωστοποιήσῃ τὴν ἀνακάλυψίν του· ἀμφότεροι ἐσπευσαν νὰ εἰσελθῶσι· τὰ πρόσωπα ἄτινα ἀνεχώρησαν πρὸ ὀλίγου συνωφρομένα ἐπανήρχοντο φαιδρὰ καὶ φιλομειδῇ. Ἡ χήρα ἐδικαιολογήθη διὰ τοῦ ὅτι αἱ οἰκιακαὶ ὑπηρεσίαι τὴν ἐβίασαν νὰ ἐγκαλίπῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν ἀκριβὸν ἀνδράδελφόν της, καὶ ἠπόρησε μὴ βλέπουσα τὴν τράπεζαν καλῆτερα σκεπασμένην.

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ πῆτα; ἠρώτησε· ποῦ εἶναι ἡ γαλέτες καὶ τὸ ἀνθόγαλα τὰ ὁποῖα εἶχα φυλάξει κατὰ μέρος διὰ τὸν θεῖόν σας; Ἰουλίᾳ τί συλλογίζεσαι παιδίμου; καὶ σὺ Κλημεντία, κύτταξε ἂν ἀπέμειναν φουντούκια εἰς τὸ μικρὸ ντουλάπι, αὐτὰ ἀκονίζουν τὰ δόντια καὶ βοηθεῖν τὸ πιστό.

Ἡ νεᾶνις ὑπήκουσε, καὶ ὅτε τὸ πᾶν ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑπῆγεν αὐτὴ καὶ ἐκάθησε μειδίῳσα ἀντικρυ τοῦ ναύτου· οὗτος δὲ τὴν παρετήρει μετ' εὐαρεσθείας.

— Τώρα ναί! εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, εἶπε· ἰδοὺ πρόσωπον ἀληθινῆς συγγένισσας. Γνωρίζω τώρα τὴν κόρη τοῦ κακόμοιρου τοῦ Γεώργη μου.

Καὶ θίγων διὰ τῆς χειρὸς τὸν πώγωνά της·

— Μολοντοῦτο δὲν εἶναι μόνον σήμερα ποῦ σὲ ἐγνώρισα παιδί μου, ἐπρόσθεσε, εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου μ' ὀμιλοῦν διὰ σένα.

— Ποῖος; ἠρώτησεν ἐκθαμβος ἡ νεᾶνις.

Πρὶν ἢ ὁ ναύτης ἀποκριθῇ, φωνὴ ὑψηλὴ καὶ βραχεῖα ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Κλημεντίας ἥτις ἐπιστραφεῖσα ἀθρόον δὲν εἶδε κανένα.

— Χάχ ᾧ... δὲν ἤξεύρεις ποῖος σὲ φωνάζει! εἶπεν ὁ ναύτης γελῶν.

— Κλημεντία! Κλημεντία! ἐπανέλαβεν ἡ αὐτὴ φωνή.

— Ὁ Παππαγάλος! ἐπεφώνησεν ὁ Μαρτίνος.

— Ὁ Παππαγάλος! ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις καὶ ποῖος τοῦ ἔμαθε τὸ ὄνομά μου;

— Κάποιος ὅστις ποτὲ δὲν τὸ λησμονεῖ — ἀπήντησεν ὁ Βρύνος χαμνύων τὸν ὀφθαλμόν.

— Σεῖς, θεῖε μου;

— Ὅχι, χοριτζάκι μου, ἀλλ' ἓνας νέος ναύτης ἀπὸ τὴν Ὁμονέιλλην.

— Ὁ Μάρκος!

— Θαῤῥῶ πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του.

— Τὸν εἶδετε λοιπὸν θεῖε μου;

— Ὀλίγον· διότι ἐπέστρεψα μὲ τὸ πλοῖον ὅπου ἦτον καὶ αὐτός.

— Ἐπέστρεψε!!

— Μ' εἶνα κέρδος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τὸ ὅποιον θὰ τὸν

βοηθῆσθαι, λέγει, νὰ κάμῃ νοικοκυριὸ μόνος του χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη νὰ τοῦ κρεμάσῃ ἡ μάννα του τὸ χουλιὰρι.

— Καὶ σὰς ὠμίλησε....

— Διὰ σένα — εἶπεν ὁ ναύτης ἀποτελειῶν τὴν ἰδέαν τῆς ἀνεψιᾶς του, καὶ συχνὰ μάλιστα τόσον ὥστε ὁ Γιάκωμος (ὁ ψιττακὸς) καθὼς βλέπεις τὸ κρατεῖ εἰς τὸ μνημονικὸ του.

Ἡ Κλημεντία ἠρυθρίασε, καὶ ἡ χήρα αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ κίνημά τι εὐαρεστήτως. Τὸ προταθὲν συνοικέσιον τῆς θυγατρὸς της μετὰ τοῦ Μάρκου εἶχεν ἠδονῆς δι' αὐτὴν καὶ σπουδαίως ἐθλίβετο δι' ὅσα ἐκ τῶν δυσχερειῶν ἃς ἐνέβαλεν ἐσχάτως ἡ οἰκογένεια τοῦ νεανίσκου. Ὁ Βρύνος τῇ ἐπρόσθεσεν ὅτι ὁ Μάρκος ἀπέμεινεν εἰς Διέππην μόνον ἕνεκα τῶν ἀναγκαίων διατυπώσεων τῆς ἀποδιβάσεώς του, καὶ ὅτι, ἐρωτικώτερος παρά ποτε θὰ ἤρχετο πιθανῶς τὴν ἐπαύριον.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἐνέπλησεν ὅλους χορᾶς, ἰδίως ὅμως τὴν Κλημεντίαν ἥτις ἐνηγκαλίσθη τὸν θεῖόν της μετ' εἰλικρινοῦς παραφορᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης· ὁ Βρύνος τὴν ἐκράτησεν ἐπὶ στιγμὴν θέτων τὴν κεφαλὴν τοῦ εἰς τοὺς ὤμους της.

— Τώρα λοιπὸν, τώρα εἴμεθα φίλοι καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον, ἀληθινά; ἠρώτησε γελῶν διὰ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ προξενῇ ἀηδίαν ὁ μαρινέρος θὰ σοῦ ὀμιλῇ δι' ἐκεῖνον.

Ἡ Κλημεντία ἐνηγκαλίσθη καὶ δεύτερον τὸν θεῖόν της μετὰ μυρίων εὐχαριστήσεων καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸ πτηνὸν τὸ ὅποιον δὲν τὴν ἐρόβιζε πλέον — ἐκεῖ δ' ἐπέταξεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός της κράζον. « Καλημέρα Κλημεντία. »

Ἡ ὀμήγουρις ὠρμήθη εἰς γέλωτα καὶ ἡ Κλημεντία ἐνεκολπώθη τὸν ψιττακὸν καταφιλοῦσα.

— Νὰ ποῦ ἔκαμες μίαν εὐτυχισμένην ἀδελφὴν, Βρύνε, εἶπεν ἡ χήρα ἐμβλέπουσα τὴν θυγατέρα της.

— Ἦθελα νὰ μὴν ᾖ αὐτὴ μοναχὴ, ἀπεκρίθη ὁ νουτικὸς ἀναλαμβάνων τὸ σοβαρὸν αὐτοῦ, καὶ εἰς σὲ τὴν ἰδίαν νύφη εἶχα κατὶ νὰ σοῦ προσφέρω, ἀλλὰ φοβούμαι νὰ μὴ σοῦ ξαναγρίψω τὰ παλῆά σου παθήματα νύφη μου.

— Θὰ ὀμιλῇτε διὰ τὸν υἱόν μου Βιδιέρον, ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς γραῖα, μὲ τὴν μητρικὴν ἐκείνην ἐτοιμότητα τῆς μαντείας.

— Τὸ εἶπες, ἐπανέλαβεν ὁ Βρύνος· ὅταν ἐναυάγησεν ἐκεῖ κάτω ἡμεθα κατὰ δυστυχίαν χωρισμένοι — ἂν ὁ Θεὸς μᾶς εἶχε βάλει εἰς τὸ ἴδιο καράβι, τίς εἶδε κολυμβῶν ἐγὼ, ὅπου δὲν βγαίνουν τὰ δελφίνια, μπροστά μου... ἴσως θὰ τοῦ εἶδινα μίαν πλάτην καθὼς εἰς τὴν περίστασιν τοῦ Τρεπόρτου.

— Τῶνόντι, τοῦ ἔσωσες μίαν φορὰν τὴν ζωὴν, ἀνέφώνησεν ἡ γραῖα, ἀστραπηδὸν ἀναπολήτῃ μεμακρυσμένον ἐνθύμημα· ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃς ἀνδράδελφε.

Ἐτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν ναύτην, ὅστις τὴν ἐθλίψεν εἰς τὰς δύο του χεῖρας.

— Πᾶ! αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε μετ' ἀγαθότητος φιλοσοφικῆς· ἀπλὴ δούλεψις ἐνὸς γείτονος —

εἰς τὴν Ἰνδιάν ὅμως δὲν ἦτον, κανένας τρόπος ὅταν τὸ καρδίαν μας ἐφθασε, τὸ καρδίαν τοῦ Βιδέρου ἦτον εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν ἀπὸ δέκα πέντε μέραις. Ὅ,τι ἡμ- πόρεσα νὰ κάμω ὅλο ὅλο, ἦτον νὰ μάθω ποῦ τὸν ἐθα- ψαν, καὶ νὰ τοῦ στήσω εἰς τὸ μνημα ἓνα σταυρὸ ἀπὸ καλάμι.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ ὅπως ἐνδακρυς ὦ!... εὐχαριστῶ Βρύνε, εὐχαριστῶ... ἀδελφέ!

— Εἶναι καὶ ἄλλο, ἐπανελάβεν ὁ ναύτης ὅστις ἐκὼν ἄκων συνεκινεῖτο· ἔμαθα ὅτι καὶ κακοῦργοι ἀπὸ τὸ Ἀσκαρ εἶχαν πωλῆσαι τὰ ρούχα τῆς πνιγμέ- νης· ἐσκάλισα λοιπὸν ὅσῳ μπόρεσα, ὅσῳ ποῦ ἦρα τὸ ρολόγι· τοῦ ἀνεψιοῦ μου καὶ τὸ ἀγόρασα μὲ ὅλο μου τὸ καπιτάλι ποῦ εἶχα τότε καὶ... νὰ· σοῦ τὸ φέρω πίσω νύφη, νάτο.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυνεν εἰς τὴν γρατὰν μέγα τι ὠρολόγιον ἀργυρὸν κρεμάμενον εἰς τὸ ἄκρον κλωστής ἀσφαλτωμένης· ἡ γῆρα τὸ ἤρπασε· ἐκφέρουσα κραυγὴν καὶ πολλάκις τὸ ἤρπασθη· ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐκλίον, καὶ ὁ Μαρτίνος αὐτὸς ἐφαίετο πολὺ συγκινημένος ὁ δὲ Βρύνος ἐβάλε καὶ ἐπέφρατο νὰ πῇ διὰ νὰ καταβάλῃ τὴν συγκίνησίν του.

Καὶ ὅτε ἡ γῆρα Μωβαίρη ἐπανεῦρε τὸν λόγον ἐθλι- ψεν εἰς τοῦ· βε· χιόνος τῆς τὸν ἄξιον ναύτην καὶ τὸν εὐχαρίστησε μετὰ πολλῆς τῆς θερμότητος. Τὸ βαρύν- θυμον αὐτῆς καὶ ὀργίλον ἐξηλεσθη ἐντελῶς· δὲν ἐν- θυμεῖτο πλέον τι τὴν εἶχε παροξύνει πρό τινων στιγμῶν, ἀλλ' ἐθεώρει παραφερομένη ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ πολύτιμον θῶρον, τὸ ἀναμνησκον υἱὸν σκληρῶς ἀπωλεσθέντα.

Ἡ μετὰ τοῦ Βρύνου λοιπὸν συμπεριφορὰ ἐγένετο φαιδρύτερα καὶ ἐπὶ τὸ φιλικώτερον· αἱ δ' ἐξηγήσεις του κατέστησαν ἤδη προφανῆ τὸν ἀληθὲς αὐτοῦ πλοῦτον. Ὁ ἐξ Ἀμερικῆς θεὸς ἐπανήρχετο τόσον πτωχὸς ὅσον ἦτο καὶ εἰς τὴν ἀναχώρησίν του. Λέγων εἰς τὸν ἀνεψιὸν του ὅτι αὐτὸς καὶ αἱ ἐαυτοῦ θὰ μετανοήσουν διὰ τὴν ψυ- χροτήતા των κατὰ νοῦν εἶχε τὴν λύπην μόνον, ἣν θὰ ἤσθλανοντο ταχὺ ἡ βραδὺ παραγνώριαντες συγγενῆ ἀγαθόν. Πᾶν τὸ ὑπόλοιπον ἦτο πλάνον συμπέρασμα τοῦ Μαρτίνου.

Μολονότι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἐμυδένειεν ὀριστικῶς τὰς ἐλπίδας τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς, δὲν μετέ- βαλεν ὅμως καθόλου τὴν διαθεσίν των· ἀμφότεροι ἐλ- κυσθεῖσα διὰ τῆς καρδίας ὑπὸ τοῦ Βρύνου, ἐτήρησαν πρὸς αὐτὸν εὐμείαν κατέκλογήν, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου ἐκ συμφέροντος ἐπεδείκνυν τοιαύτην, καὶ ἀντεφιλοτι- μούντο εἰς νὰ τὸν περιποιηθῇ καλῶτερα.

Ὁ ναύτης, ὑπὲρ οὗ ἐξητηλῆθη ἡδὴ καὶ ὅλα ἡ φιλο- φροσύνη τῆς ταπεινῆς αἰκίας, εἶχεν ἀποσυρθῇ τῆς τρα- πέζης, διὰν ὁ Μαρτίνος ἐξελθὼν πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἰσῆλθεν αἰφνίς καὶ ἠρώτησε τὸν Βρύνον ἂν ἤθελε νὰ ἐκποιήτῃ τὸν πίθηκα.

— Τὸν Ροχαβὼ; ἀπήντησεν ὁ ναύτης, ὅχι, ὅχι! ἐγὼ τὸν ἀνέθρεψα, τὸν ἐμεγάλωσα καὶ αὐτὸς ἔ- μαθε νὰ μὲ ὑπακούῃ· εἶναι ὁ ὑπηρετὴς μου αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός μου, καὶ δὲν θὰ τὸν ἔδωκα δέκα φοραὶς περισσύτερον ἀφ' ὅσο ἀξίζει, ποῶς θέλει νὰ τὸν ἀγοράσῃ;

— Ὁ Κόντες, εἶπεν ὁ νεανίσκος. Τώρα ὅτι ἐπέ- ρασε, εἴτε τὸ ζῶον καὶ εὐχαριστήθηκε τόσῳ ὥστε μὲ παρεκάλεσε νὰ συμφωνήσω ἐγὼ τὴν τιμὴν καὶ νὰ τοῦ τὸν ὑπάγω.

— Πές του λοιπὸν ὅτι δὲν πουλιέται· ἀπεκρίθη ὁ Βρύνος γεμίζων τὴν πίπαν του.

Ὁ Μαρτίνος ἔκαμε κίνημα ἐναντιώσεως.

— Θέλτε νὰ παίξῃ μὲ τὴν δυστυχίαν, εἶπεν· ὁ κύριος κόμης ἐνθυμήθη τὰς ὑποσχέσεις του. Μ' εἶχεν εἰπεῖ νὰ τῷ δώσω τὴν μαίμου καὶ ὅτι θὰ ἐσυμφώνει νὰ μοῦ παραχωρηθῇ ἡ θέσις τοῦ εἰσπρακτορὸς.

— Ἀ! Παναγία μου! ἡ τύχη σου παιδί μου... ἀνέκραξεν ἡ γῆρα μὲ θλίψεως τόνον.

Ὁ Βρύνος ἐζήτησεν ἐξηγήσεις.

— Λοιπὸν, εἶπε, μετὰ στιγμὴν σκέψεως, ἐλπίζεις ὅτι διδοντας τὸν Ροχαβὼ εἰς τὸν Κόντε θὰ ἐπιτύχῃς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῖς.

— Εἶμαι βέβαιως, ἀπεκρίθη ὁ Μαρτίνος.

— Καλὰ λοιπὸν, ἐπρόσθεσεν ἀποτόμως ὁ ναύτης δὲν τὸν πωλῶ τὸν Ροχαβὼ, τοῦ τὸν χαρίζω· πρότερον εἰς τὸν κύριόν σου, ὅστις βέβαια πρέπει νὰ εὐ- χαριστήσῃ διὰ τὸ εὐγενικὸν σου φέρεσιμον.

Τότε δὴ τότε τὰ φιλοφρονηματὰ κατεπόντισαν τὸν ἐλευθέριον ναύτην, ὅστις διὰ νὰ σωθῇ ἀπέστειλε τὸν ἀνεψιὸν του εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κρητος μετὰ τοῦ Ροχαβὼ ὁ Μαρτίνος ἐτυχεν ἁρίστης ὑποδοχῆς παρ' αὐτῷ ὅστις συνδιηλεχθεὶς ἐπ' ὀλίγον καὶ βεβαιωθείς περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ τῷ ἐπέτρεψε τὴν πολυζήτητον εἰσπρακτορίαν.

Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὁπότῃ χροῖ ἐξέλαμψεν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐπιστραφέντος τοῦ Μαρτίνου. Ἡ γῆρα θέλουσα νὰ ἐκτίσῃ τὰς ἀδικίας τῆς ὁμολόγησε τότε εἰς τὸν ναύτην ὁποῖας ἐλπίδας εἶχε προκαλέσει ἡ εἰ- δησις τῆς ἐπανόδου του· ὁ Βρύνος ὠρμήθη εἰς φαιδρό- τατον γέλωτα.

— Μὰ τὸν θεό! ἀνέκραξε, καλὰ σὰς τὴν ἐφτί- σα· σεῖς ἐλπίζατε μιλλιούνι, καὶ ἐγὼ δὲν σὰς ἐφε- ρα παρὰ δύο ζῶα ἀνωφέλευτα.

— Ἀπατάται θεῖε μου, ἐπανελάβε μετὰ γλυκύ- τητος ἡ Κλημεντία, μᾶς ἔφερες τρεῖς θησαυροὺς ἀ- νεκτιμήτους, διότι χάρις εἰς τὴν εὐγενίαν σου, ἡ μήτηρ μου ἔχει τώρα ἓνα ἐνθ' μνημα, ὁ ἀδελφός μου ἐργασίαν καὶ ἐγὼ... ἐγὼ, τὴν ἐλπίδα.

I. E. G.

ΚΗΡΟΨΙΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

Ἡ τάξις τοῦ πτηνοῦ τούτου δὲν εἶνε ὀριστικῶς εἰσαέ- τι προσδιωρισμένη εἰς τὴν ὀρνιθολογικὴν ὀνομαστο- γίαν. Εἶνε τάχα κύκνος, χην ἢ νῆσσα; Ὑπὸ τὰς τρεῖς ταύτας ὀνομασίας περιεγράφῃ ὑπο τῶν πρῶν περιφῆ- μων φυσικῶν, τοῦ Λαβιλλαρδιέρου, τοῦ Βιελλότου καὶ τοῦ Ρίχου. Εἶνε ὅμως ἀναμφιβέλως πτηνὸν νυχόμενον,